

[Indenrigsministeren.]

Indenrigsminister har allerede i Juni Maaned ført Forhandling med Direktionen for Kredit- og Hypotekforeningerne og fremhævet, at Konjunkturbelaaning af ældre Ejendomme bør undgaas, og at der bør udvises den største Forsigtighed ved Ydelse af Tillægslaan i ældre Ejendomme. Herom tillader jeg mig at henvise til den som Bilag 1 trykte Skrivelse.

Ved det foreliggende Lovforslag søges indført en almindelig, men midlertidig Begrænsning af Adgangen til at tinglyse Gæld paa fast Ejendom. Udgangspunktet for Laanegrænsens Fastsættelse, Værdimaa-leren kan man kalde det, er efter Forslagets § 1, Stk. 3, den offentlige Vurdering til Ejendomsskyld, og selve Laanegrænsen foreslaas fastsat til 90 pCt. af Ejendomsskyldværdien med et Tillæg for Landbrugsejendomme, saafremt Besætning og Inventar medpant-sættes. Efter de for Foretagelse af Ejendomsskyldvurdering gældende Regler er det herefter Værdien i Handel og Vandel eller Prisforholdene ved 8de almindelige Vurdering pr. 1. Oktober 1936, der bliver afgørende for Laanegrænsens Fastsættelse.

I Lovforslagets § 5 indeholdes Regler om, hvilke Ejendomme der er undtaget. De falder i tre Grupper: Industrielle Ejendomme, nyopførte Ejendomme og Parceller, der sælges som Byggegrunde eller til Oprettelse af nye Brug.

Endvidere indeholder Lovforslagets §§ 2 og 3 nogle Bestemmelser om, at Laanegrænsen forhøjes ved Gældsstiftelse, der finder Sted i Forbindelse med en Ejendoms Overdragelse inden for den nærmeste Familie, og ved Gældsstiftelse, der sker til Dækning af Udgifter ved varige Forbedringer af Ejendommen. Der gives her den praktisk meget betydningsfulde Regel, at Gæld, der er stiftet inden Lovens Ikrafttræden, altid skal kunne overtages ved senere Ejerskifte.

Da her er Tale om en Lovgivning paa et helt nyt Omraade, hvor det er vanskeligt paa Forhaand at overse alle de Hensyn, der kommer i Betragtning ved Udformningen, har jeg endelig anset det for nødvendigt at indsætte en Dispensationsbeføjelse i Lovforslaget, den findes i § 7.

I øvrigt tillader jeg mig at henvise til Bemærkningerne til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, og jeg skal herved anbefale det til velvillig Behandling i Folketinget.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 182 af 20. Maj 1933 om Folkeforsikring.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 5034).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne og de to andre Sager paa Dagsordenen kan i dette Møde kun behandles med Tingets Samtykke. Jeg udbeder mig under eet Samtykke til Behandlingen af samtlige tre Sager. Hvis ikke Indsigelse fremkommer, vil jeg betragte Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Aksel Larsen: Jeg vil stemme imod Lovforslaget ved den Afstemning, der kommer nu. Lovforslaget betyder reelt, at Medicinen fordyres for Sygekassemedlemmerne. Det vil altsaa sige, at man igen lægger Byrder paa den fattigste Del af Befolkningen; som bekendt er det jo kun den fattigste Del, der kan være nydende Medlemmer af Sygekasse. Jeg giver ikke noget for den Begrundelse, man fremfører: at det drejer sig om Begrænsning af Medicinforbruget o. s. v., o. s. v., for Medicinforbruget er nu kolossalt ringe i Forhold til, hvad Sygekassernes øvrige samlede Udgifter andrager. Jeg ser denne Lov og dens Foranstaltninger til Fordyrelse af de fattiges Medicin som et Led i hele Regeringens økonomiske og politiske Plan om at skære den fattige Befolkning mest muligt ned, dyngé alle mulige og umulige Byrder paa den derved at værne Højfinansens og sikre, at den fortsat selv under de Forhold, vort Land nu befinder sig i, kan bevare sin Profit.

Inger Gautier Schmit: Jeg føler mig ganske overbevist om, at der er ingen af os i denne Sal, der ønsker at lægge økonomiske Byrder paa de fattige og svage i Befolkningen i Form af Fordyrelse af deres Medicin. Paa den anden Side maa der vel være tvingende Grunde for Sygekasserne til at ønske en saadan Ændring, ellers er jeg overbevist om, at ikke een i denne Sal vilde ønske at stemme for Lovforslaget.

Men man kunde jo ogsaa tænke sig, at selve Situationen gav Anledning til en Overvejelse af, om man ikke i Fremtiden